

hos dem, der ere tilbage, er gaaet noget ned. Alle ere imidlertid enige om, at ligesom det var uforsvarligt, at en Sag af en saa stor Rækkevidde som vort Lands Undervisning, der jo er et Spørgsmaal af aandelig Natur og ikke et Spørgsmaal, der alene drejer sig om Lovparagraffer, blev jaget igennem i saa kort Tid, som det skete her paa Rigsdagen, saaledes er det ogsaa uforsvarligt at gennemføre den med den Fart, hvormed den er gennemført fra Ministeriets Side. Det er jo dog en Abnormitet, naar man gaar over til et fuldstændig nyt Undervisnings-system, at et halvt Aar efter, at denne ny Skole er indført, nedsættes en Kommission for at bestemme, hvad der skal læres, og naar et Aar er forløbet, faar man at vide, i hvad der skal undervises i den Skole, som er begyndt for et Aar siden. Dette er en fuldstændig Abnormitet, og jeg forstaar ikke, at Ministeren har anset det for forsvarligt at gaa frem med den Fart. Der skal jo ogsaa tilvejebringes Læremidler. Det er jo dog ikke alle Læremidler, der foreligge parate i Forvejen, som endogsaa have været udgivne i Pressen i Forvejen. At Læremidler tilvejebringes, er ligeledes et Spørgsmaal af overordentlig stor Betydning, og det forekommer mig ikke, at Ministeren har handlet rigtigt i denne Sag.

Endelig ønsker jeg endnu kun at nævne to Punkter, Kultusministeren vedrørende. Jeg ønsker at udtale Haabet om, at vi herhjemme, i Særdeleshed om Sommeren, holde vore Kunstsamlinger aabne i meget længere Tid, end vi nu gøre. Det er af største Betydning for et lille Land som vort, at den Slags Samlinger blive tilgængelige saa meget som muligt, ikke alene for Befolkningen, men ogsaa for fremmede. Men at holde nogle af Samlingerne aabne kun paa enkelte Dage og 2, højst 3 Timer er alt for kort Tid for fremmede, der komme hertil, som opholde sig her kun i kort Tid, og som man helst ønsker skal besøge disse Samlinger. Maaske kræver det en Udgiftspost, men det forekommer mig i høj Grad ønskeligt og nødvendigt, at det, vi have af den Natur, bliver gjort mere offentlig tilgængeligt end hidtil.

Saa ønsker jeg at udtale et Haab om, at det ærede Kultusministerium ved Bort-

givelse af Understøttelser til Kunstnere og Videnskabsmænd vilde gaa bort fra at give til Uddannelse — til mindre Rejser er det en anden Ting — nogle faa Hundreder, 3—400 Kr. til en Mængde Mennesker, og vilde koncentrere det ved at give passende anstændige, tilstrækkelige Beløb til de enkelte, af hvis Uddannelse Staten kan vente sig noget. Bevares vel! Jeg ser særdeles godt, at for en Mængde Mennesker, der giver sig af f. Eks. med Musik, vil ogsaa en kortere Rejse til Udlandet kunne have sin ikke alene forfriskende men ogsaa for deres Undervisning befrugtende Indflydelse. Men naar Talen er om Uddannelse af enkelte Kunstnere eller Kunstnerinder, maa de ikke med Hensyn til Beløbenes Størrelse stilles i Klasse med dem, der faa en saadan Understøttelse med det Formaal for Øje, jeg nylig nævnte.

Jeg tillader mig at spørge den ærede Indenrigsminister, om man fra hans Haand kan vente i Aar at se et Forslag om Metersystemets Indførelse. Jeg begaar vel ikke nogen Indiskretion ved at sige, at det er vel bekendt, at Ministeren allerede har rørt ved dette Spørgsmaal for et Par Aar siden. Nu kunde vel Tiden være kommen til, at vi her hjemme kunde faa den Sag drøftet og om muligt gennemført.

Dernæst ønskede jeg gerne at spørge det ærede Ministerium, om der kunde gives Tinget nu ved denne Debat Oplysning om de Vilkaar, der ligge til Grund for Oversenskomsten med Store Nordiske Telegraf-selskab om det Kabel, der paatænkes lagt til Island.

Med Hensyn til Valgkredsloven er det vist nok ikke muligt at komme nogen synderlig Vej med det ærede Ministerium; thi medens den ærede Finansminister jo erklærede det for at være et uafviseligt Retfærdighedskrav, at der snart skete Forandring deri, og den ærede Konseilspræsident jo udtalte, at han var ganske enig med Finansministeren paa alle Punkter, men rigtignok ved den nærmere Gennemgang i Fjor røbede en fuldstændig Uenighed med Finansministeren, idet den ærede Konseilspræsident ganske glemte, at der var noget, der hed Grundlovens § 32, har den ærede Indenrigsminister jo nylig udtalt, at dette uafviselige Retfærdighedskrav,